

РЕШЕНИЕ

№ 5275

гр. София, 09.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 27.08.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **7140** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 84, ал. 1 и чл. 76б, ал. 1, т. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Х. Н. А., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на Турция, [дата на раждане] (записан на 22.02.1995 г.), принудително настанен в СДВНЧ-Б., бадж.23601, [населено място],[жк], [улица], чрез адв.И., против Решение № 4-В/13.07.2020 г., издадено от Интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което е отказано допускането на последваща молба за закрила, подадена от чужденеца.

Жалбоподателят счита, че оспореният акт е незаконосъобразен, като постановен при съществено нарушение на административно-производствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона. Излага доводи, че административният акт е постановен в нарушение на разпоредбата на чл.76б, ал.1 във вр.с чл.58, ал.5 от ЗУБ, а именно, че административният орган е разгледал твърде "повърхностно" подадената от чужденеца молба и не е обсъдил фактите и обстоятелствата, свързани с неговата бежанска история. В съдебно заседание, жалбоподателят редовно уведомен, не се явява и не изпраща представител. Представена е писмена защита от 13.08.2020 г., с която от съда се иска да отмени оспорения административен акт и преписката да бъде върната на административния орган със задължителни указания по прилагане и тълкуване на закона. Претендира се присъждане на адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за

адвокатурата в неговия минимален размер – 400 лв.

Ответникът – Интервюиращ орган в ДАБ при МС, редовно уведомен се представлява от юрисконсулт Ч., който моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна. Не претендира разноски.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Страните не спорят, че с молба вх.№ 690/05.10.2017 г. жалбоподателят е поискал закрила от Република България. По нея е постановено Решение № 1759/18.07.2018 г. от Председателя на ДАБ, с което е отказано предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут. От протокола от проведеното интервю се установява, че жалбоподателят е напуснал страната си по произход и нелегално преминал на територията на Република България с помощта на трафикант, който го снабдил с фалшива сирийска лична карта. Неговата цел била да стигне до Б., където живее брат му. Жалбоподателят е мотивирал молбата си за предоставяне на закрила със заплаха за живота си му от етническо естество, тъй като е кюрд, както и с обстоятелството, че го грози опасност да изтърпи петнадесетгодишна присъда. Изрично е посочил, че е арестуван неколkokратно, тъй като е посещавал мероприятия на Демократичната партия на народите, както и че има постановена присъда в размер на 5 години и 6 месеца, затова, че е помагал на сирийски кюрди – бежанци. Относно политическата си дейност, молителят е заявил, че е бил доброволец към Демократическата партия на народите за срок от четири месеца, преди около няколко години. Отделно е заявил, че е имал проблеми на религиозна основа и че не е отбил военната си служба в Турция, която е задължителна, тъй като е успял да се укрие от властите.

Решение № 1759/18.07.2018 г. на Председателя на ДАБ е обжалвано по съдебен ред, като с Решение № 6376 от 05.11.2018 г., постановено от АССГ по адм.дело № 8547/2018 г., жалбата е отхвърлена. С Решение № 15615 от 18.11.2019 г., постановено от ВАС по адм.дело № 177/2019 г., решението на АССГ е оставено в сила.

С последваща молба вх.№ УРИ 105400-568/29.06.2020 г. на Дирекция "Миграция" в МВР жалбоподателят е поискал предоставяне на международна закрила. Молбата е препратена по компетентност на ДАБ, заведена под вх. № РД09-В-423/09.07.2020 г. С последващата молба за закрила молителят се е позовал на данни и обстоятелства относно датата и мястото си на раждане. Изложил е твърдения, че не може да се завърне в държавата си по произход, тъй като му предстои излежаване на присъда в политически затвор. В тази връзка от негова страна са приложени фотокопия на съдебни документи, включително и информационни доклади относно правата на човека в Турция, изготвени от Държавния департамент на САЩ, от А. И. и от Ф. Х.; резолюция на Европейския парламент относно отстраняването от длъжност на избрани кметове в Турция.

По така подадената последваща молба е постановено Решение № 4-В/13.07.2020 г. на интервюиращ орган при ДАБ, с което е отказано допускането й. Актът е постановен, като е съобразено, че жалбоподателят не се позовава на нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение, както и че не се установява наличието на значими факти относно държавата му произход.

Оспореният акт е връчен надлежно на своя адресат на 14.07.2020 г., а жалбата, въз основа, на която е образувано настоящето производство е депозирана чрез административния орган до съда на 22.07.2020 г., следователно същата е процесуално

допустима.

В хода на съдебното производство бяха приобщени следните писмени доказателства:

Представени от жалбоподателя:

С писмена защита от 13.08.2020 г.: публикувана онлайн статия в сайта на Свободна Европа - "Слагаха ми качулка, стреляха". Какво се случи с хората, които България върна на Е." от 28.07.2020 г. и предложение за резолюция, внесено, съгласно чл.143 от Правилника за дейността на 11.11.2019 г. относно положението с правата на човека и демокрацията в Турция – л.288;

С молба от 20.08.2020 г.: жалба вх.№ КП-1019/20.07.2020 г. по описа на ДАБ при МС; писмо изх.№ 4957/13.08.2020 г. на Омбудсман на РБ – л.305.

Представени от ответника:

1. Заверено копие на Заповед № РД 05-220/23.03.2016 г. на Председател на ДАБ при МС на Република България - л.277;

2. Справка вх.№ МД-367/07.07.2020 г. на Дирекция "Международна дейност" относно Турция – л.281;

3. Извлечение от информационната система "Бежанци" – л.306.

При така установеното от фактическа страна Съдът достигна до следните правни изводи:

Обжалваното решение е издадено от В. Б. М., на длъжност главен експерт в Регистрационно-приемателен център – [населено място], определен за интервюиращ орган със Заповед № РД05-220/23.03.2016 г. на Председателя на ДАБ. Административният акт е издаден в рамките на предметната компетентност на издателя му, съгласно чл.76б, ал.1, т.1-3 ЗУБ. Актът е произнесен четири дни след сезиране на органа с последваща молба за предоставяне на международна закрила, съгласно чл.76б, ал.1 ЗУБ.

По делото не се сочат доказателства за нарушаване правата на жалбоподателя по чл.76б, ал.1 ЗУБ – липсват данни той да е потърсил съдействие и помощ от страна на Върховния Комисариат на ООН за бежанците и други правителствени организации (чл.23, ал.1 ЗУБ); да е поискал достъп до събраната информация, въз основа на която ще бъде взето решение (чл.29а ЗУБ). Жалбоподателят не се ползва от временна закрила, което изключва приложението на чл.58, ал.7 ЗУБ. Така следва да се формира извод, че процедурата по проверка допустимостта на последващата молба е била надлежно проведена. Доводите на жалбоподателя в насока, че решението е незаконосъобразно, са неоснователни, в него са изложени достатъчно конкретни и подробни мотиви, че преди да се пристъпи към разглеждането на последваща молба за предоставяне на международна закрила, се преценява нейната допустимост, съгласно разпоредбата на чл.13, ал.2, т.4 ЗУБ. В тази разпоредба е посочено, че производство за предоставяне на международна закрила не се образува, когато чужденецът е подал последваща молба, в която не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход.

Съгласно разпоредбата на чл.76б, ал.1 ЗУБ в срок от 14 дни от подаване на последваща молба за предоставяне на международна закрила, интервюиращият орган единствено и въз основа на писмени доказателства, представени от чужденеца – молител, без да се провежда интервю, взема решение, с което допуска или не допуска последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила. От

посочената правна уредба следва, че за да прецени дали обстоятелствата, на които молителят се позовава в последващата си молба за международна закрила, са нови, органът следва вземе предвид обстоятелствата, на които се основават предходните молби за международна закрила, подадени от чужденеца. На второ място органът следва да извърши преценка дали тези обстоятелства са от съществено значение за личното положение или за държавата по произход.

Интервюиращият орган не е допуснал сочените в жалбата процесуални нарушения – изяснил е всички заявени от кандидата обстоятелства във връзка с индивидуалното му положение и бежанската му история.

Следователно не се установяват нарушения на административната процедура. От своя страна жалбоподателят не е представил съответните писмени доказателства и информация, които да са от съществено значение за личното му положение или относно положението в държавата му по произход, от които да бъде направен извод, че спрямо него е налице заплахата или опасност за живота. Така представените с последващата молба доклади относно правата на човека в Турция, както и фотокопията на съдебни документи, незаверени и непълни, правилно не са кредитирани от административния орган. Видно е от административната преписка, че чужденецът се е позовал на тези обстоятелства още в хода на предходното производство. В протокол рег.№ УП2437/01.12.2017 г. жалбоподателят е посочил като основна причина за напускане на държавата си по произход наложена му присъда в размер на петнадесет години, която е следвало да излежи в затвора в К.. В хода на разглеждане на последващата му молба, жалбоподателят се позовава на същите факти и обстоятелства, прилагайки фотокопия на съдебни документи, които са непълни, видно от забележката отразена върху техния превод. По отношение на приложените към последващата молба информационни доклади, следва да се има предвид, че правилно интервюиращият орган е установил, че същите се отнасят до случаи за нарушаване правата на конкретни активисти и привърженици на опозиционни прокюрдски партии. Представеното като доказателство писмо от О. на Република България до жалбоподателя, не следва да се кредитира като доказателство във връзка с изложените от него обстоятелства в последващата молба. Безспорно е, че фотокопията на съдебните документи, не са представени физически в хода на предишното административно производство по предоставяне на закрила, и тук възниква основния въпрос, защо същият ги представя едва в хода на разглеждане на последващата молба. Отделно от това, същите както се посочи са непълни, обстоятелство отчетено от преводача на същите.

Интервюиращият орган не е допуснал сочените в жалбата процесуални нарушения – изяснил е всички заявени от кандидата обстоятелства във връзка с индивидуалното му положение, бежанската му история. От друга страна, по отношение на представените от жалбоподателя писмени доказателства – документи, съдържащи информация, която според него е от съществено значение и в хода на административното производство се установява, че същите са били заявени в предходно производство по предоставяне на международна закрила, респективно са обсъдени и правилно административният орган е посочил, че същите са преклудирани, както и че са приети за неоснователни. Следователно правилно е прието, че същите касаят вече преклудирани факти и обстоятелства и не представляват нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход.

С оглед наличието на влязло в сила решение на Председателя на ДАБ, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия разглежданата негова молба е последваща по смисъла на § 1, т.б от ДР на ЗУБ. Желанието на чужденеца да бъде допуснат до производство за предоставяне на международна закрила се основава на недоказани заплахи и проблеми, поради което спрямо същия не се установи наличие на реална заплаха или опасност за живота му. По делото ответникът представи справка вх.№ МД-367/07.07.2020 г. за актуалното положение в Турция, от която е видно, че в страната има конфликт, но същият не може да се причисли като безогледно насилие спрямо лицата от кюрдски произход. По отношение на представените от жалбоподателя доклади за актуалната ситуация в Турция, в това число и отговорът от О. на Република България, Съдът приема, че от същите не може да се направи извод за ситуация, която да се причисли като въоръжен конфликт и безогледно насилие, точно обратното - част от информацията, съдържаща се в представените доклади, кореспондира с информацията, съдържаща се в представената от ответника в хода на съдебното производство справка за актуалното обществено-политическо положение в Турция, а именно, че се касае за нарушаване правата на конкретни активисти и привърженици на опозиционни кюрдски партии. В хода на съдебното производство с оглед процесуалното поведение на жалбоподателя и от представените писмени доказателства на първо място се установи, че единствена цел на жалбоподателя е била да се установи на територията на друга държава членка на ЕС – Б., както и че не е отбил задължителната си военна служба в Турция, и не на последно място, че от негова страна не се представиха убедителни доказателства за наличие на нови обстоятелства от значение за неговата бежанска история.

При така установеното и след внимателна оценка на всички обстоятелства по индивидуалното положение на търсещия закрила и държавата му на произход, не е допуснал депозираната последваща молба на Х. Н. А. до производство за предоставяне на международна закрила, предвид липсата на категорични доказателства за новонастъпили обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход.

По изложените съображения Съдът намира, че оспореното решение е законосъобразно, без да са налице отменителните основания по чл.146, т.1–5 АПК във вр.с чл.91 ЗУБ. Жалбата е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд-С. град,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. Н. А., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на Турция, [дата на раждане] (записан на 22.02.1995 г.), принудително настанен в СДВНЧ-Б., бадж.23601, [населено място],[жк], [улица], против Решение № 4-В/13.07.2020 г., издадено от Интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което е отказано допускането на последваща молба за закрила, подадена от чужденеца.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ:

